

РЕШЕНИЕ

№ 4121

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2545** по описа за **2021** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „В., Н., Л.-2014” Е. срещу Решение №20001839 от 05.01.2021 г. по н.а.х.д №14124 / 2020 г. по описа на СРС, НО,100 състав с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-003268 / 28.09.2020 г. , издадено от директор дирекция „ Инспекция по труда „ - Софийска област , с което на дружеството – жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл.415 ал.1 от КТ за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

Решението се обжалва, като неправилно и незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов такъв, с който да отмени издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, поддържа касационната жалба. Претендира сторените по делото

разноски.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] област, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, чрез представителя си изразява становище, че оспореното решение е правилно, а касационната жалба - неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на жалбоподателя била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] област. Във връзка с установени нарушения, на същия, в качеството му на работодател било дадено предписание „да удостовери изплащането на трудовото възнаграждение за месец август 2019г. на Д. Б. Д. ЕГН [ЕГН], съгласно разпоредбата на чл. 270, ал. 3 КТ“. Срокът на изпълнение на предписанието бил до 12.08.2020г.

При последваща проверка, приключила на 17.08.2020г. е установено, че дружеството не е изпълнило даденото предписание. До приключване на същата не са били представени документи, съобразно даденото предписание. В тази връзка, бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ и въз основа на него - оспореното пред СРС НП.

От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Съставът на нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на

трудовето законодателство. Субект на нарушението е всяко лице - носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Тогава проверяващият орган е установил, че даденото задължително предписание не е изпълнено. Касаторът като работодател е адресат на предписанието и затова при негово неизпълнение е субект на нарушението. Правомерно поради това е била ангажирана отговорността му, с оглед неизпълнение на задължението му да представи посочените в предписанието документи, удостоверяващи изплащането на трудовото възнаграждение за месец август 2019г. на Д. Б. Д. . Отговорността на жалбоподателя като юридическо лице е обективна и безвиновна и за АНО не е съществувало задължение да доказва от субективната страна вина за нейното ангажиране. Търговецът, като всеки друг работодател, е бил длъжен да организира дейността си в съответствие с разпоредбите на КТ.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. По делото няма данни същият да е било оспорено и/или отменено по административен и/или съдебен ред. Последица от необжалването е влизането в сила на предписанието, с което е преклудирана и възможността да се релевира инцидентно негова незаконосъобразност. Затова при съдебното оспорване на НП по реда на ЗАНН правно значим и подлежащ на изследване е единствено фактът на неизпълнение на влязло в законна сила предписа, като основание по чл. 415, ал. 1 от КТ да се ангажира административнонаказателната отговорност на работодателя – негов адресат. Отрицателна предпоставка за това и ангажиране би била отмяната на предписанието от съда или горестоящ административен орган, тъй като само тогава изпълнението му би било недължимо. В случая такава отмяна не е налице.

Безспорно е доказано констатираното нарушение. Към момента на извършване на последващата проверка и до настоящия момент не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок за изпълнение до 12.08.2020г. След тази дата нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ се смята за довършено.

Съдът намира, че правилно СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че противоправното деяние е установено по безспорен и категоричен начин.

Съдът е обсъдил задълбочено и подробно всички събрани доказателства по делото, като правилно, с оглед състава на конкретното нарушение, е приел по-голямата част от тях за неотнормими.

Във връзка с наведените и пред настоящата инстанция твърдения, че работникът Д. не съдействал и отказвал да подпише ведомостта за заплати, макар да е получил възнаграждението си, следва да бъде посочено, че същите са недоказани. Освен това, съдът съобрази и, че съгласно разпоредбата на чл.270, ал. 3 КТ изплащането на трудовото възнаграждение би могло да се удостовери не само чрез подпис във

ведомост, но и по някой друг от предвидените в цитирания текст начини - чрез разписка, или чрез предоставяне на банково извлечение за извършен превод по сметка на работника. Обстоятелството, че в дружеството е утвърдена порочна практика да се изплащат възнаграждения, без това да се удостоверява своевременно и надлежно, не освобождава същото от административнонаказателна отговорност. Установеното в закона задължение за работодателя да удостоверява изплащането на трудовото възнаграждение представлява гаранция за спазване правото на работника да получи в срок и в пълен размер възнаграждение за положен труд. Като не е сторил това и не е изпълнил даденото предписание, жалбоподателят е допуснал нарушение, което правилно е санкционирано от ответника.

В оспореното решение са изложени убедителни мотиви за съставомерността на допуснатото нарушение, неговата безспорна установеност, както и относно вида и размера на наложената санкция. Правилно съдът е счел, че последната е справедлива, като определена в размер на минимума, предвиден в санкционната норма/1 500-10 000лв/.

Пред настоящата инстанция са представени два броя удостоверения, издадени от касационния жалбоподател, послужили за кандидатстване от работника Д. за отпускане на кредит. В същите е посочено, че последният „получава“ възнаграждение.

Съдът намира, че противно на твърденията на касационния жалбоподател, цитираните писмени доказателства не установяват изпълнение на даденото предписание „да удостовери изплащането на трудовото възнаграждение за месец август 2019г. на Д. Б. Д.“. Това е така, тъй като от съдържанието на същите, освен че не е видно за кои месеци и година се отнасят, не съдържат непротиворечиво изявление, че възнаграждението на служителя е изплатено. Още повече, че както бе посочено по-горе, цитираните документи са изготвени от работодателя, поради което не могат да послужат като годно доказателство за удостоверяване на изгодни за него факти – в случая – изпълнението на предписанието.

В хода на съдебното производство не са ангажирани надлежни доказателства допуснатото нарушение да се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обичайните случаи на подобни деяния. Ето защо, не са налице предпоставките на закона за приложение разпоредбата на чл.415 В от КТ.

В заключение, и в обхвата на проверката по чл. 218, ал. 2 от АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, съдът намира решението на СРС за валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон. Като такова, същото следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20001839 от 05.01.2021 г. по н.а.х.д №14124 / 2020 г. по

описа на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД .

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.